

Kázeň z evanjelických Služieb Božích v Bratislave (Lamač/NK s VP), 3. 3. 2024, 10.00/18.00, 3. pôstna nedeľa, ES: **108, 116, 355 , A 27, Žalm 25**

**Žalm 25, 15** (v kontexte celého Žalmu 25): „*Moje oči sú upreté vždy na Hospodina, lebo On vyslobodí mi nohy z osídla.*“

### **Milí bratia a milé sestry!**

Otázka nepriamo zaznievajúca prečítaných slov 25. žalmu znie: Kam alebo na koho sa upierajú moje/tvoje oči? Povedané inak: Kam smerujú moje/tvoje myšlienky? Čím je zamestnaná moja/tvoja myseľ? – Sebou samým? Tým, čo si o nás myslia druhí? Alebo?

Autor žalmu vyznáva: „*Moje oči sú upreté vždy na Hospodina.*“ Vyznieva to temer ako samochvála či ako modlitba perfektného človeka, ktorý nikdy neodbočil od podstatného. No nie je to tak. Veď pisateľ žalmu začína svoju modlitbu slovami: „*Ku Tebe, Hospodine, pozdvihujem svoju dušu, Bože môj, v Teba dúfam, nech nevyjdem na hanbu*“ (v. 1 - 2 ). Vskutku, keď si uvedomíme, kam všade zablúdi naša myseľ, ako sa náš pohľad dá vťahovať do rôznych nástrah, aké ľahké je stratiť z očí oporné body, pomáhajúce nám nasmerovať náš pohľad na Hospodina, zisťujeme, že **keď sa nám podarí uprieť oči na Hospodina, potom VIDÍME BOHA, KTORÝ NÁS KONFRONTUJE S NAŠOU MINULOSŤOU.**

Autor žalmu spomína hriechy svojej mladosti (v. 7) a prosí: „*Pamätaj na mňa podľa svojej milosti*“. Nielen v jeho, ale **aj v našej minulosti sú veci, ktoré nás zaťažujú**. Zaiste nechceme, aby zaťažovalo, aby nás určovalo a ľakalo to negatívne z našej minulosti, ale aby rozhodujúcou bola Božia dobrota.

Žalmista vie, čím je tlak minulosti, ale aj čo je byť pod tlakom ľudí: „*Bože môj, v Teba dúfam: nech nevyjdem na hanbu, nech moji nepriatelia nejasajú nado mnou*“ (v. 2). **Prosieť o odpustenie je vždy lepšie, ako čosi potláčať, ako zametať špinu pod koberec.** *Kto sa cíti byť milovaný a omilostený, nemá problém povedať: Moja milá manželka, moje drahé dieťa, môj milý kolega, prosím, odpusť. Je mi ľúto, konal som nesprávne* (Nicola Vollkommer – parafrázované).

Možno sme ublížili iným. Možno iní ublížili nám. Každopádne **naš život by prebiehal celkom inak, keby nás Pán Boh rozličným spôsobom neuchránil pred zlom**. Čím je človek starší, tým väčšmi má dôvod byť vďačnejší za milosť, ktorú mu Hospodin preukazuje.

Keby boli odhalené naše utajované myšlienky a pocity, bolo by to pre nás

zahanbujúce. O to dôležitejšie je, aby naše oči boli upreté na Hospodina.

**Keď sa nám podarí uprieť oči na Hospodina, potom VIDÍME BOHA, KTORÝ NÁM JE V NAŠEJ PRÍTOMNEJ SITUÁCII NABLÍZKU.**

On vyslobodzuje naše nohy z osídla zlého. Kto v ňom uviazol vie, že priestor pohybu sa zmenší a zamotávame sa viac a viac. **Osídlo nie je iba náhoda, či smola v živote, ale nastavená pasca.** Napríklad, kto klame si musí pamätať všetko, čo, kde a komu povedal. Inak sa zamotá. Osídлом, pascou sa mu stanú vlastné slová. Kto do takejto pasce padne, môže skúmať, prečo sa tak stalo. Môže sa sám pokúsiť vyslobodiť, môže sa zloštiť, alebo... môže **zmeniť svoju optiku:** „Uprieť oči na Hospodina, lebo On mi vyslobodí mi nohy z osídla.“ Presmerovať svoj pohľad a pozornosť od starostí, problémov a strachu na Hospodina (v. 16 a 2). Situácia sa tým možno nezmení. **Avšak cieľom nie je ujsť od ťažkostí, ale nedať sa nimi ochromiť.**

Koľkými osídlami zamestnávame svoju myseľ?... Potom niet div, že duchovne nenapredujeme.

**Keď sa nám podarí uprieť oči na Hospodina, potom VIDÍME BOHA, KTORÝ NÁS UČÍ SVOJE CESTE - SVOJIM**

**CHODNÍKOM:** „Ó Hospodine, daj mi poznať svoje cesty, vyuč ma svojim chodníkom! <sup>5</sup> Vo svojej pravde ved' a vyučuj ma, lebo Ty si Boh mojej spásy, na Teba dennodenne očakávam“ (v. 4 – 5).

Stáva sa, že sme mali naplánovaný program dňa denný rozvrh, ale zďaleka všetko nevyšlo podľa našich zámerov. Povieme si: Aj zajtra je deň. Zase si všeličo naplánujeme. Naše oči sú upreté na kalendár s jeho termínmi – s tým, čo musíme stihnúť. **Naše oči sú upreté na nás - na naše úlohy, naše predsavzatia. Dovolíme Pánu Bohu, aby nás pri tom sprevádzal, ale čosi celkom iné je prosiť** (v. 5): **„Vo svojej pravde ved' a vyučuj ma.“** **Božia pravda môže byť iná, ako naše plány a predstavy. Božou pravdou môže byť, že už dlhšie oklamávame sami seba. Pravdou môže byť, že v našom živí sa nič nemení na lepšie. Ak to tak je, práve vtedy potrebujeme väčmi ako čokoľvek, aby nás Pán Boh učil svojej pravde. Možno to bude namáhavá cesta.**

**Ježiš Kristus je cestou, pravdou i životom** (J 14, 6). Chce byť cestou, pravdou a životom aj pre nás. **Naša minulosť, prítomnosť aj nami naplánovaná budúcnosť sú ničím oproti večnosti, ktorú nám Ježiš**

**otvára.** Túto perspektívu neradno stratiť. Preto túžime vyznávať: „*Moje oči sú upreté vždy na Hospodina.*“ Preto prosíme: Hospodine, „*obráť sa ku mne.*“ Áno, **Pane, túžime nestratiť priamy pohľad na Teba a Ty k nám obráť svoju tvár - aby sme videli nie len problémy, ale aj Tvoje riešenia. Nie iba svoje slabé schopnosti, ale Tvoje nesmierne možnosti, nielen svoju - neraz zbabranú minulosť, ale slávnú budúcnosť, ktorú máš pripravenú z lásky aj pre nás.**

Pred rokmi pôsobil na francúzskom vidieku jeden farár, ktorý spomínal na stretnutie, ktoré ho veľmi ovplyvnilo. V jeho farnosti žil roľník, ktorý zavčasu ráno - predtým, ako šiel na pole - vošiel do kostola a tam sa pozabudol. Jeho sused, ktorý s ním obrábal rovnaké pole, sa čudoval, že nie je v práci a hútal, kde by onen roľník mohol byť. Napadlo mu nazrieť do kostola. Keď ho tam zazrel, spýtal sa: Čo tu robíš tak dlho? Dostal odpoveď: Dívam sa na dobrotivého Boha a dobrotivý Boh sa díva na mňa. Farár o tom povedal: **Hľadí na dobrotivého Boha a dobrotivý Boh hľadí na neho - na tom záleží všetko.** To je aj pozvanie 25. žalmu: Upriamiť pohľad na nášho dobrotivého Boha a dovoliť, aby On prezrel náš život, to, čo nami

hýbe. Potom naše nohy neupadnú do osídla a naše srdce bude vyvedené z úzkostí. Amen.

*S použitím viacerých prameňov: Martin Šefranko, evanjelický a. v. farár*